

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 26. kwietnia 1905.

Treść: 64. Rozporządzenie, zawierające ogłoszenie Regulaminu telegraficznego.

64.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. kwietnia 1905, zawierające ogłoszenie Regulaminu telegraficznego.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 10. kwietnia 1905 i w wykonaniu dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 25. stycznia 1847. l. 2581, zb. ust. adm. Nr. 9, wydaje się następujący Regulamin telegraficzny, który od dnia 1. maja 1905 rozpocząć ma moc obowiązującą. Regulamin telegraficzny, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 16. lipca 1873, Dz. u. p. Nr. 130, traci równocześnie moc obowiązującą.

Regulamin telegraficzny.

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (Obszar mocy obowiązującej.) Postanowienia tego Regulaminu telegraficznego obowiązują w całym obrocie telegraficznym, w którym pośredniczy c. k. państwowy urząd telegraficzny i kolejowe stacje telegraficzne, otwarte dla powszechnej komunikacji telegraficznej.

§ 2. Prawo korzystania z urzędów telegraficznych. Korzystanie z c. k. państwowego urzędu

telegraficznego wolne jest dla każdego. Rząd ma jednak prawo, jeżeli uzna to za potrzebne, zawiesić służbę telegraficzną albo w zupełności alboważ na pewnych liniach i dla pewnych rodzajów korespondencji, i to na oznaczony lub nieoznaczony przeciąg czasu.

§ 3. (Kontrola osnowy depeszy.) Depesze prywatne, których osnowa jest groźną dla państwa lub narusza ustawy, porządek publiczny lub obyczajność, wyłączone są z obrotu. Jeżeli przesłania depeszy odmówiono, winien urząd nadawczy zawiadomić o tem natychmiast nadawcę, jeżeli jest mu znany.

Depeszę wstrzymać może nietylko urząd nadawczy, ale także każdy urząd telegraficzny po drodze, jak niemniej urząd w miejscu przeznaczenia.

Pisemnych oryginałów tych depesz, które już po przyjęciu wstrzymano, nie zwraca się nadawcy.

§ 4. (Zabezpieczenie tajemnicy depesz.) Tajemnicy depesz należy surowo przestrzegać.

Pisemnego oryginału depeszy nie wolno wydawać nikomu, odpis jej zaś tylko nadawcy lub adresatowi albo ich wykazanym pełnomocnikom.

Funkcjonariuszom urzędu telegraficznego jest udzielanie treści depesz lub choćby tylko nazwiska korespondentów — nadawcy i adresata — jakoteż innych dat depeszy osobom trzecim surowo wzbronione.

§ 5. (Doręczanie w razie śledztwa karno-sądowego lub w razie konkursu.) W śledztwach karno-sądowych należy depesze, nadchodzące do obwinionego, wydawać na żądanie właściwemu sądowi.

Na żądanie prokuratury państwa zatrzymywać należy depesze aż do nadejścia sądowego polecenia. Jeżeli polecenia tego jednak do dni trzech nie wydano, nie wolno doręczenia dłużej wstrzymywać.

Jeżeli adresat jest w konkursie, wydawać należy nadchodzące dla niego depesze na zarządzenie sądu konkursowego zarządcy masy.

§ 6. (Informacje, odpisy.) Tak nadawca jak i adresat depeszy może w telegraficznej lub pocztowej drodze zasięgać informacji co do depeszy, a mianowicie za pośrednictwem nadawczego lub odbiorczego urzędu telegraficznego. Ponadto mają nadawca i adresat depeszy, jakoteż ich pełnomocnicy, prawo żądać wglądu w pisemny oryginał nadawczy i wydania za zapłatą przepisanej należytości uwierzytelnionych odpisów oryginalnej depeszy lub przechowanego ewentualnie wygotowania informacji. W tym celu wnieść należy do c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów pisemną prośbę, która zawierać ma potrzebne do odszukania depeszy wskazówki (nazwę urzędu nadawczego, dzień nadania, adresata, osnowę i podpis depeszy).

Prawo zasięgania informacji i żądania odpisów lub wglądu w pisemny oryginał gaśnie po upływie okresu, wyznaczonego na przechowywanie depesz, to jest po ośmiu miesiącach, licząc od miesiąca, następującego po tym miesiącu, w którym depeszę nadano.

Wydawane odpisy depesz zaopatrywa władza wydająca formułką: „Für die richtige Abschrift (Pour la copie conforme):“ oraz pieczęcią urzędową lub urzędowym stemplem.

Pod wspomnianymi wyżej warunkami żądać można także odpisów recepisów nadawczych i odbiorczych.

§ 7. (Odpowiedzialność zarządu telegrafów.) Zarząd telegrafów nie przyjmuje względem oddanych mu do przesłania lub doręczenia depesz żadnej odpowiedzialności jakiegokolwiek bądź rodzaju; nie odpowiada przeto także bezwarunkowo za szkody, powstałe ewentualnie z przeoczeń lub przypadków, zaszłych w służbie telegraficznej.

Zwrot taksy ma miejsce tylko w granicach tym regulaminem telegraficznym ustalonych (§ 45).

§ 8. (Władze, postępowanie.) Na zażalenia w sprawach telegraficzno-służbowych rozstrzyga Dyrekcyja poczt i telegrafów; przeciw jej rozstrzygnięciu i odwołać się można do Ministerstwa handlu w przeciągu czterech tygodni, poczynawszy od dnia doręczenia rezolucyi. Odwołanie wnieść należy w tej Dyrekcyi poczt i telegrafów, która rezolucyę wydała.

II. Nadawanie depesz.

A. Ułożenie.

§ 9. (Sposób pisania.) Każda depesza winna być pisana wyraźnie niemieckimi lub łacińskimi literami lub takimi znakami pisarskimi, które można oddać telegraficznie (§ 10).

Wszelkie dodatki wpisane, dopiski marginesowe, przekreślenia i napisy musi nadawca potwierdzić podpisem.

§ 10. (Znaki pisarskie.) Przy układaniu depesz używać można następujących znaków pisarskich:

a) liter: A, B, C, Ch (jako jedna litera), D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z, Ä, Á, Â, É, Ñ, Ö, Ü; lub a, b, c, ch (jako jedna litera), d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z, ä, á, â, é, ñ, ö, ü;

b) cyfr: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Rzymskie cyfry należy wyrazić przez dodatek „römisch“.

c) interpunkcyi i innych znaków, jak: kropka (.), przecinek (;), średnik (:), dwukropk (;), pytajnik (?), wykrzyknik (!), apostrof ('), łącznik lub domysłnik (—), nawias (), cudzysłów („“), kreska ułanikowa (/), podkreślenie;

d) znaków konwencyonalnych:

= D = albo { dringend
urgent

= RPx = albo { Antwort bezahlt x Wörter
Réponse payée x mots

= RPDx = albo { Dringende Antwort bezahlt
x Wörter
Réponse payée urgente
x mots

= TC = albo { Kollationierung
Collationnement

= PC = albo	{	Telegramm mit telegraphischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception télégraphique
= PCD = albo	{	Telegramm mit dringender tele- graphischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception télégraphique urgent
= PCP = albo	{	Telegramme mit postalischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception postal
= FS = albo	{	Nachsenden Faire suivre
—	{	Post Poste
= PR = albo	{	Post rekommandiert Poste recommandée
—	{	Eilbote Exprès
= XP = albo	{	Eilbote bezahlt Exprès payé
= XPfrx = albo	{	Eilbote bezahlt x Fr. Exprès payé x fr.
= XPT = albo	{	Eilbote bezahlt, Botenlohn tele- graphisch anzeigen Exprès payé télégraphie
= XPP = albo	{	Eilbote bezahlt, Botenlohn brief- lich anzeigen Exprès payé lettre
= RO = albo	{	Offen zustellen Remettre ouvert
= MP = albo	{	Zu eigenen Händen zustellen Remettre en mains propres
= J = albo	{	Bei Tag zustellen Jour
= TR = albo	{	Telegraphlagernd Télégraphie restant
= GP = albo	{	Postlagernd Poste restante
= GPR = albo	{	Postlagernd rekommandiert Poste restante recommandée
= TMx = albo	{	x Adressen x adresses.

§ 11. (**Zestawienie depeszy.**) Układając depeszę, należy pisać istotne jej części składowe w następującym porządku:

1. ewentualne osobliwsze zlecenia co do przesłania (§ 12);
2. adres (§ 13);
3. tekst (§ 14 do 17);
4. podpis (§ 18).

§ 12. (**Osobliwsze zlecenia.**) Nadawca winien wyraźnie na pisemnym oryginale wypisać ewentualne szczególniejsze zlecenia, jak: znaki konwencyonalne (§ 10 *d*) i inne bliższe oznaczenia, które się odnoszą do przesłania lub też doręczenia.

Przy depeszy z kilkoma adresami należy daty te umieścić przed każdym z adresów, którego się one tyczą. Jeżeli chodzi o depeszę pilną lub depeszę z kilkoma adresami, która ma być kolacyonowaną, natenczas wystarczy daty, odnoszące się do nagłości lub kolacyonowania tylko raz wypisać i to przed pierwszym adresem.

§ 13. (**Adres.**) Adres zawierać ma wszystkie szczegóły, które dają rękojmię przesłania depeszy na miejsce przeznaczenia i doręczenia jej adresatowi bez osobnych dochodzeń lub też wywiadów. Daty te, z wyjątkiem nazwisk osób, wypisać należy w depeszach międzynarodowych w języku francuskim lub też w języku w kraju przeznaczenia używanym.

Przy adresach, zwłaszcza w wielkich miastach, podać należy przynajmniej ulicę i numer domu, mieszkania, następnie imię i nazwisko adresata.

Depesz takich, których adres nie zawiera co najmniej nazwiska adresata i urzędu miejsca przeznaczenia, z reguły nie przyjmuje się do wysłania.

Adres może być pisany w formie umówionej lub skróconej. Nazwa miejsca przeznaczenia musi być jednak podana na końcu skróconej depeszy. Prawo żądania, by depesze z takim adresem były doręczane, jest zawisłe od poprzedniego zgłoszenia adresu i dopuszczalności jego w urzędzie oddawczym. Za to należy uiścić należytość rejestrową.

Przyjmowanie depesz poste-restante lub télégraphie restant z umówionymi czy też skróconymi adresami jest niedozwolone.

We wszystkich przypadkach nadawca przypisze sam sobie następstwa niedokładności podanego adresu. W razie niedokładnego adresu nie przysłuża mu tedy pod żadnym warunkiem prawo do żądania zwrotu należytości.

§ 14. (Tekst.) Tekst depesz można układać w mowie jawnej lub tajnej; ta ostatnia może być albo umówiona lub szyfrowana. Każdego z tych rodzajów mowy używać można — w jednej i tej samej depeszy — samego tylko, lub w połączeniu z innymi, w którym to ostatnim przypadku oznacza się depeszę jako „mieszaną“.

Depesze bez tekstu są dopuszczalne; przeciwnie niedozwolonem jest, by tekst depeszy składał się wyłącznie z jednego lub więcej znaków pisaćskich.

§ 15. (Depesze w mowie jawnej.) W jawnej mowie jest tekst ułożony, jeżeli jest zestawiony ze słów do ruchu telegraficznego dopuszczonych języków w ten sposób, że budowa zdań oddaje myśl ogólnie zrozumiałą; wolno jest używać do tekstu słów jednego lub więcej z tych języków.

Dopuszczone są języki: niemiecki, czeski, kroacki, illiryjski, włoski, polski, rumuński, ruski, serbski, sławoński, słowacki, słoweński, węgierski, anamicki, arabski, ormiański, bułgarski, duński, angielski, flamandzki, francuski, grecki, hebrejski, holenderski, japoński, maorowski, łaciński, luksemburski, malajski, norweski, perski, portugalski, rosyjski, szwedzki, syamski, hiszpański i turecki.

Używanie znaków fabrycznych, liter, które przedstawiają znaki ogólnego kodeksu handlowego i są używane w semaforycznych depeszach, następnie skróconych wyrażeniach, w zwyczajnej lub handlowej korespondencji używanych, nie odbiera depeszy charakteru depeszy w mowie jawnej ułożonej.

Ściągania lub zmiany słów, niezgodne ze zwyczajem mówienia, nie są dozwolone.

§ 16. (Depesze w umówionej mowie.) W umówionej mowie ułożony jest tekst wtedy, jeżeli się składa ze słów, które, chociaż wzięte są z jednego lub więcej niż podanych języków, a zatem pojedynczo dla siebie znaczenie mają, w związku jednak ogólnie zrozumiałego zdania nie tworzą.

Pojedyncze słowa depeszy, ułożonej w mowie umówionej, czy są one wzięte z zasobu słów jednego języka, czy też umyślnie utworzone zostały, muszą się składać z głosek, które w jednym z niżej podanych języków po zwyczaju wymówić można; języki te są: niemiecki, angielski, francuski, holenderski, włoski, portugalski, hiszpański i łaciński. Pojedyncze słowo nie może zawierać więcej jak dziesięć liter alfabetu Morse'go.

Kombinacje, nie odpowiadające tym warunkom, uważa się za litery o tajnym znaczeniu i od-

powiednio do tego się taksuje; kombinacje jednak takie, które powstały przez połączenie dwóch lub więcej słów wbrew zwyczajowi mówienia, są wogóle niedopuszczalne.

§ 17. (Depesze w mowie szyfrowanej.) W mowie szyfrowanej depesza jest ułożona, jeżeli tekst się składa:

1. z pojedynczych, arabskich cyfr lub też z grup czy seryi takich cyfr o tajnym znaczeniu, lub

2. z pojedynczych liter, czy też grup, lub seryi liter o tajnym znaczeniu, lub

3. ze słów, nazw, wyrażeni lub połączeń liter, które nie odpowiadają ustalonym warunkom dla mowy jawnej (§ 15) lub umówionej (§ 16).

Mieszanie cyfr i liter z tajnym znaczeniem w tekście jednej i tej samej depeszy nie jest dozwolone.

Grup liter, wspomnianych w przedostatnim ustępie § 15 (jawna mowa) nie uważa się za litery o tajnym znaczeniu.

§ 18. (Podpis.) Podpis można skrócić lub zupełnie wypuścić.

Nadawca depeszy prywatnej jest upoważniony żądać umieszczenia w depeszy uwierzytelnienia swego podpisu i przesłania go w dosłownym brzmieniu lub w formule: „Unterschrift legalisiert durch“.

Urzędowi nadawczemu wolno uwierzytelnienie podpisu depeszy tylko wtedy przyjmować i ekspedycyować, jeżeli dokonane zostało przez c. k. sąd lub c. k. notariusza i zaopatrzone jest stemplem lub pieczęcią podpisanej władzy, względnie osoby urzędowej; urzędowi telegraficznemu samemu uwierzytelniać nie wolno.

Przy liczeniu słów, w celu obliczenia taksy, wlicza się uwierzytelnienie tak, jak w depeszy jest wypisane.

Pisemne oryginały depesz rządowych muszą być opatrzone pieczęcią lub stemplem wysyłającej władzy.

§ 19. (Uiszczanie należności stempłowej przy podaniach w drodze telegraficznej.) Podania stemplowane, wnoszone do władz austriackich, jeżeli się je wnosi telegraficznie, mają być oddane odnośnemu urzędowi telegraficznemu bez stempla.

Obowiązkowi stemplowania czyni się przy takich depeszach w ten sposób zadość, że strona

wniesie do władzy, do której depesza wystosowana, w przeciągu ośmiu dni po nadaniu tej ostatniej, podanie dodatkowe, treść jej w zupełności lub przynajmniej wyciąg zawierające, które musi być należycie ostemplowane i zaopatrzone napisem „Erfüllungsstempel für das Telegramm vom (Datum) nachstehenden Inhaltes“.

B. Nadawanie.

§ 20. (Miejsca nadawcze.) Nadawać depesze można:

w urzędach telegraficznych,
w urzędach pocztowych,
w składach pocztowych,
w stacjach telefonicznych,
przez oddanie listonoszowi wiejskiemu,
przez wrzucenie do skrzynki listowej (pneu-
matycznej),

wkońcu w miejscach, gdzie niema ani urzędu telegraficznego państwowego ani stacji telegrafu kolejowego, przez oddanie posłańcowi telegraficznemu. Ten obowiązany jest czekać do dziesięciu minut na takie depesze.

§ 21. (Godziny służbowe.) Depesze w urzędach telegraficznych nadawać można tylko w czasie dla nich obowiązujących, na przybitem ogłoszeniu uwidocznionych godzin służbowych.

Depesze jednak tak rządowe jak i prywatne, odnoszące się do wypadków nieszczęśliwych wszelkiego rodzaju, obowiązane są zakłady telegraficzne, jeżeli to możebne, przyjmować także poza przepisaniem godzinami urzędowymi; takie depesze należy z największym możliwym pospiechem wysyłać na miejsce przeznaczenia.

Urzędy telegraficzne dzieli się podług czasu, w którym są otwarte, na cztery klasy, mianowicie:

- a) z nieprzerwaną dzienną i nocną służbą (N),
- b) z połowiczną (do 10 godziny wieczór lub do północy trwającą) służbą nocną (N/2),
- c) pełną służbą dzienną (C) i
- d) ograniczoną służbą dzienną (L).

Godziny służbowe urzędów z połowiczną służbą nocną zaczynają się przez cały rok o godzinie 7. rano.

Godziny służbowe urzędów z pełną służbą dzienną zaczynają się z reguły, i to w czasie od 1. kwietnia do 30. września o godzinie 7. rano, w innych miesiącach o godzinie 8. rano i trwają jednym ciągiem aż do godziny 9. wieczór.

Godziny służbowe w urzędach z ograniczoną służbą dzienną trwają z reguły w dnie powszednie i w przypadające na dnie powszednie święta od godziny 8. do 12. przed południem i od godziny 2. do 6. po południu, w niedziele zaś tylko od 8 $\frac{1}{4}$ do 11 $\frac{1}{2}$ godziny przed południem i od godziny 3. do 4. po południu.

W ruchu telegraficznym obowiązuje czas średnio-europejski.

§ 22. (Depesze do miejscowości, leżących poza obrębem sieci telegraficznej.) Depesze do miejscowości poza obrębem miejsca stacji urzędu oddawczego można na miejsce przeznaczenia wysyłać pocztą lub posłańcem, zależnie od życzenia nadawcy; żądanie dalszego przesłania posłańcem stawiane być mogą tylko co się tyczy depesz do takich państw, które dla doręczania depesz mają i do wiadomości podały szybszy środek komunikacyjny, jak pocztą. Bliższe postanowienia o tem zawiera taryfa telegraficzna.

Koszta przesłania poza linie telegraficzne środkiem komunikacyjnym, szybszym, jak pocztą, ponosić musi wogóle adresat.

Nadawca może jednak adresata uwolnić od ciężaru płacenia, biorąc opłatę na siebie; w takim razie musi dla gwarancji złożyć odpowiednią kwotę w Urzędzie nadawczym, jakoteż podać do wiadomości urzędu nadawczego nazwisko swoje i miejsce zamieszkania. Po otrzymaniu wiadomości o wysokości zapłaty posłańca, zwróci się nadawcy nadwyżkę, względnie brakującą kwotę dodatkowo się ściągnie.

Uwiedomienie urzędu nadawczego o wysokości zapłaty posłańca nastąpić może zależnie od życzenia nadawcy albo

- a) listownie, w którym to razie depesza zawierać ma przed adresem dopisek taksie podlegający = XPP = albo „Eilbote bezahlt, Post“, lub też „Expres payé lettre“, względnie
- b) telegraficznie; w tym przypadku należy umieścić przed adresem dopisek taksie podlegający = XPT = albo „Eilbote bezahlt, Telegraph“, lub też „Expres payé télégraph“.

Jeżeli zarząd urzędu odbiorczego już przedtem oznaczył i podał do wiadomości koszt przesłania, natenczas ma je bezwarunkowo nadawca ponosić. W tym razie mają być umieszczone przed adresem podlegające taksie słowa „Eilbote bezahlt“, „Expres payé“ albo „= XP =“.

Jeżeli nadawca depeszy, wystosowanej do ograniczonej stacji, życzy sobie opłacić przesłanie

jej poza linie telegraficzne i może podać także takse za to pobieraną przez urząd doręczenia, natenczas może ją złożyć bez zabezpieczenia; w depeszy musi być w tym razie przed adresem podlegający taksie dopisek: „Eilbote bezahlt fr. . . .“, albo „Expres payé fr. . . .“, „= XPfr. =“.

Jeżeli uiszczona kwota nie wystarczy, dopełnienie jej ściąga się od adresata; jeżeli zaś ściągnięta kwota jest za wielka, reszty w takim razie nie zwraca się nadawcy.

§ 23. (Recepisy nadawcze.) Recepis nadawczy na nadane depesze wydaje się tylko na wyraźne, przy nadawaniu depeszy postawione żądanie nadawcy za opłatą 10 h.

Recepisy na rządowe depesze są wolne od opłaty.

C. Osobliwsze zarządzenia nadawcy.

§ 24. (Cofnięcie depesz.) Kto się wylegitymuje jako nadawca depeszy, może ją wycofać lub żądać wstrzymania jej wysłania (unieważnienia).

Jeżeli nadawca wycofa depeszę, zanim przystąpiono do odprawienia jej, natenczas zwraca się mu za tę depeszę uiszczoną takse, po potrąceniu stałej należności 25 h (przy depeszach lokalnych 10 h). Zwrot reszty taksy otrzymanej ma wysyłający potwierdzić na pisemnym oryginale depeszy.

Jeżeli urząd wysyłający wyprawil już depeszę, natenczas może nadawca żądać unieważnienia jej tylko w drodze płatnego awiza służbowego. Awizo to wysyła się o ile możności po kolei do wszystkich tych urzędów, przez które pierwotna depesza przechodzi, aż ją osiągnie. Jeżeli zaś depesza, która ma być unieważnioną, tymczasem doręczoną już została adresatowi, natenczas zawiadamia się go o unieważnieniu depeszy, o ile awizo nie zawiera ewentualnie temu przeciwnego zlecenia.

W razie wycofania depeszy, nadawcy oryginału jej się nie zwraca.

§ 25. (Pilne, prywatne depesze.) Nadawca depeszy prywatnej może jej zapewnić pierwszeństwo przy wysłaniu i doręczeniu pod wskazanym adresem przed innymi depeszami prywatnymi, umieszczając przed adresem dopisek „Dringend“ albo „= D =“, lub też „Urgent“ i płacąc potrójną takse zwykłej depeszy o tej samej długości i dla tej samej drogi.

§ 26. (Odpowiedzi opłacone.) Wysyłający depeszę może z góry zapłacić za odpowiedź, której żąda od swego korespondenta.

W tym przypadku należy napisać przed adresem „Antwort bezahlt“ albo „= RP =“ lub też „Réponse payée“ z dodaniem liczby słów odpowiedzi opłaconych.

Takse za odpowiedź telegraficzną oblicza się podług podanej liczby słów i za tę drogę, którą się pierwotną depeszę wysłała.

Przy depeszach z kilkoma adresami dopisek „Antwort bezahlt“ albo „= RP =“ lub też „Réponse payée“ z dodaniem liczby słów dla odpowiedzi z góry opłaconych umieścić należy przed adresem każdego adresata, którego oczekiwana odpowiedź ma być opłaconą.

Jeżeli nadawca chce pilną odpowiedź z góry opłacić, natenczas należy przed adresem dodać „Dringende Antwort bezahlt“ albo „= RPD =“ lub też „Réponse payée urgente“ z dodaniem liczby słów dla odpowiedzi z góry opłaconych napisać i według liczby słów takse za pilną depeszę złożyć.

Przy depeszach z odpowiedzią z góry opłaconą doręcza adresatowi urząd odbiorczy z nadeszłą depeszą równocześnie przekaz, stemplem urzędowym opatrzone, upoważniający do nadania bezpłatnej depeszy pod dowolnym adresem, w dowolnym urzędzie odbiorczym, w granicach z góry opłaconej taksy.

Do nadania z góry zapłaconych odpowiedzi telegraficznych można używać tylko urzędowych przekazów umyślnie wystawionych i to w przeciągu czasu 42-dniowego, licząc od dnia ich wystawienia.

Jeżeli taksa odpowiedzi telegraficznej większą jest niż stosownie do przekazu z góry zapłacona kwota, natenczas winien niedostającą kwotę nadawca uiścić gotówką lub znaczkami pocztowymi. Jeżeli zaś naprzód zapłacona kwota większą jest od taksy za odpowiedź telegraficzną, natenczas zwraca się wysyłającemu pierwotną depeszę różnicę między wartością przekazu a kwotą za odpowiedź przypadającej taksy, jeżeli o to prosi, a różnica przynajmniej 1 K wynosi.

W razie, jeżeli adresat z przekazu na odpowiedź z jakiegobądź powodu użytku nie zrobił lub wzbraniał się go przyjąć, należność z góry za odpowiedź zapłacona będzie na prośbę nadawcy zwróconą, jeżeli przekaz zwrócony zostanie przed upływem trzymiesięcznego terminu, licząc od dnia

wygotowania. Dotyczącą prośbę wnieść należy w urządzenie nadawczym.

Upoważnienie do nadania odpowiedzi jako depeszy państwowej wykazać należy, okazując depeszę państwową, na którą się ma odpowiedzieć.

§ 27. (Kolacyonowanie.) Nadawca depeszy może żądać, by ją skolacyonowano, to jest dokładnie powtórzono i porównano przy odprawianiu. W tym przypadku należy napisać przed adresem dodatek „Kollationierung“ albo = TC = lub też „Collationnement“.

Taksa za kolacyonowanie równa się czwartej części taksy zwykłej depeszy o tej samej ilości słów i za tę samą drogę; także przy pilnych depeszach oblicza się tylko w wysokości czwartej części taksy zwykłej depeszy.

§ 28. (Depesze z większą liczbą adresów.) Nadawca może depeszę adresować:

- a) do kilku adresatów w jednej i tej samej miejscowości lub w różnych miejscowościach, leżących jednak w obrębie doręczenia jednego i tego samego urzędu telegraficznego, albo
- b) do jednego i tego samego adresata z kilkoma pomieszkaniem w jednej i tej samej miejscowości lub w różnych miejscowościach, leżących jednak w obrębie doręczenia jednego i tego samego urzędu telegraficznego.

Przed adresem należy wtedy napisać dodatek taksie podlegający „x Adresen“ albo „x adresses“, względnie = TMx =.

Nazwę urzędu telegraficznego miejsca przeznaczenia umieszcza się tylko raz i to na końcu adresu.

W przypadkach pod a) wyżej wspomnianych zaopatruje się wygotowaną w urządzeniu oddawczym depeszę tylko adresem tego adresata, dla którego jest przeznaczoną, o ile wysyłający wyraźnie nie żądał właśnie wprost czegoś przeciwnego od tego. W tym przypadku żądanie to wyrażone zostanie dopiskiem taksie podlegającym, przed adresem umieszczonym: „Sämtliche Adressen mitteilen“, albo „Communiquer toutes adresses“.

Przy depeszach z kilkoma adresami ściąga się oprócz taksy od słów, jeszcze należytość za wygotowanie każdego odpisu. Odnosne bliższe postanowienia są ogłoszone w taryfie telegraficznej.

Szczególniejsze zlecenia — z wyjątkiem odnoszących się do nagłości lub kolacyonowania — na-

leży umieszczać przed adresem każdego adresata, dla którego odnośna osobna czynność jest wymagana. Przy depeszy do jednego i tego samego adresata z kilkoma pomieszkaniem w tem samym miejscu wystosowanej, należy również umieszczać szczegóły przed tymi adresami, co do których osobliwszych czynności urzędowych się wymaga.

§ 29. (Otwarte albo do rąk własnych doręczane depesze.) Wysyłający depeszę może żądać, żeby ją doręczono otwartą lub do rąk własnych. W tym celu umieszcza się przed adresem dodatek „Offen zustellen“ albo = RO = lub też „Remettre ouvert“, względnie „Zu eigenen Händen zustellen“ albo = MP = „Remettre en mains propres“.

§ 30. (Potwierdzenia odbioru.) Nadawca depeszy może żądać, by go telegraficznie albo listownie uwiadomiono o dniu i godzinie doręczenia depeszy adresatowi, jeżeli zaś depesza ma być przesłana pocztą do ostatecznego miejsca przeznaczenia, dzień i godzinę przedania służbie pocztowej natychmiast po doręczeniu, względnie oddaniu poczcie. W tym celu poda nadawca w urządzeniu nadawczym nazwisko swoje i miejsce zamieszkania.

Jeżeli uwiadomienie to ma w drodze telegraficznej nastąpić, należy dopisać przed adresem „Empfangsanzeige“ albo = PC = lub też „accusé réception“. Taksa za telegraficzne potwierdzenie odbioru równa się taksie zwykłej depeszy z pięciu słów złożonej dla tego samego miejsca przeznaczenia i tej samej drogi. Jeżeli nadawca życzy sobie, by potwierdzenie odbioru jako pilne było traktowane, natenczas należy przed adresem napisać = PCD = albo „Dringende Empfangsanzeige“ lub też „accusé réception urgent“ i uściślić należytość przypadającą za pilną depeszę o pięciu słowach dla tego samego miejsca przeznaczenia i tej samej drogi.

Telegraficzne potwierdzenie odbioru zalicza się pod względem przesłania do prywatnych depesz; pilne potwierdzenia odbioru zwykle również jak potwierdzenia odbioru depesz rządowych wysyła się w porządku ustalonym dla pilnych, prywatnych depesz i dla depesz rządowych.

Jeżeli potwierdzenie odbioru ma nastąpić w drodze pocztowej, natenczas należy przed adresem dopisać „Postalische Empfangsanzeige“ albo = PCP = lub też „accusé réception postal“; potwierdzenie to musi zawierać te same daty potrzebne, co telegraficzne potwierdzenie odbioru a wysyła się je, jak opłacony, rekomendowany list z urzędu do urzędu; przypadające należytości pocztowe uiszczą wysyłający przy nadawaniu depeszy.

Natychmiast, po nadejściu w urządzie nadawczym telegraficznego względnie pocztowego potwierdzenia odbioru, podaje się je do wiadomości nadawcy depeszy.

Jeżeli depesza nie może być natychmiast doręczona, natenczas wygotowuje się przedewszystkiem oznajmienie niedoręczalności, które ma być przesłane nadawcy. W razie jeżeli taka depesza jako niedoręczalna zameldowana później i to w przeciągu sześciotygodniowego terminu, licząc od dnia nadejścia depeszy w urządzie odbiorczym, może być przecie doręczona, natenczas wygotowuje się natychmiast po doręczeniu depeszy, pocztowe, względnie telegraficzne potwierdzenie odbioru; jeżeli ten termin sześciotygodniowy minie bez rezultatu, na prośbę nadawcy depeszy zwraca się mu należytość za potwierdzenie odbioru.

Jeżeli telegraficzne potwierdzenie odbioru, wskutek posłania depeszy za adresatem przebędzie inną drogę, jak pierwotnie przewidzianą, natenczas winien wysyłający depeszę uiścić dodatkową opłatę w miarę podniesienia się należytości przypadającej na potwierdzenie odbioru według rzeczywiście przebytej drogi; jeżeli zaś za drogę, którą potwierdzenie odbioru rzeczywiście przebyło, przypada mniejsza należytość niż z góry zapłaconą, powstałej stąd różnicy należytości nie zwraca się.

§ 31. (Posłanie za adresatem na żądanie wysyłającego.) Nadawca depeszy może żądać, by ją posłano za adresatem w inne miejsce. W tym celu dopisuje się przed adresem „Nachsenden“ albo = FS = względnie „Faire suivre“, a nadawca ma podać urzędowi nadawczemu swoje nazwisko i miejsce zamieszkania.

Jeżeli depesza zawiera zlecenie posłania za adresatem bez dalszej uwagi, natenczas ma urząd miejsca przeznaczenia wstawić nowy adres, o którym się na miejscu dowiedział i tam przesłać depeszę. To postępowanie powtarza się tak długo, aż depesza zostanie doręczona, względnie żadnego nowego adresu dowiedzieć się nie można.

Przy nadawaniu depeszy, która ma być posłana za adresatem, ściąga się tylko należytość, przypadającą za wysłanie pod pierwotnym adresem.

Należytość za posłanie depeszy za adresatem na żądanie jej nadawcy, ma adresat uiścić. Od pierwszego w adresie podanego urzędu począwszy, liczy się tedy taksa za każde dalsze posłanie przypadająca. Łączną sumę poda się z urzędu na wstępie depeszy.

Jeżeli posłanej za adresatem depeszy nie można doręczyć, natenczas przechowuje się ją urzędowo i odmeldowuje. W tym przypadku winien nadawca ponosić koszt, których wysokość urzędowi nadawczemu służbowo zostanie do wiadomości podana.

Jeżeli po dopisku „Nachsenden“ albo = FS = względnie „Faire suivre“ następują po kolei adresy, wysyła się depeszę do każdego z podanych miejsc przeznaczenia po kolei.

Jeżeli na depeszę, która ma być posłaną za adresatem, zażądane będzie telegraficzne potwierdzenie odbioru, wtedy ma nadawca, w razie jeżeli depeszę posyła się za adresatem poza granice pierwotnego kraju przeznaczenia, pominiawszy nieściągnięte przy doręczeniu koszty posłania za adresatem, uiścić dopłatę od drogi, którą rzeczywiście potwierdzenie odbioru przebyło.

III. Ekspedycyowanie i doręczenie.

§ 32. (Podział depesz według urzędowego z niemi postępowania.) Depesze dzielą się na trzy rodzaje:

1. Depesze państwowe: Depesze nadane przez Jego c. i k. Apostolską Mość i Członków Najwyższego Domu Cesarskiego, względnie w Najjaśniejszem lub Najwyższem zleceniu, depesze nadane przez urzędy i organy należące do c. i k. najwyższych, nadwornych urzędów, urzędy dyplomatyczne i konsularne, następnie depesze władz państwowych i wojskowych i odpowiedzi na te depesze;

2. Depesze służbowe:

A) Depesze, wymieniane między władzami telegraficznymi kierującymi a urzędami telegraficznymi wykonawczymi, odnoszące się do służby telegraficznej,

B) Depesze wymieniane w wewnętrznym ruchu, następnie w ruchu z Bośnią-Hercegowiną, Węgrami, Bułgarią, Rumunią i Serbią, między władzami pocztowymi kierującymi a urzędami pocztowymi wykonawczymi a odnoszące się do służby pocztowej i

C) Depesze, którym w publicznym interesie osobnem rozporządzeniem Ministerstwa handlu przyznany został charakter depesz służbowych. Te ostatnie rodzaje depesz są ogłoszone w urzędowej taryfie telegraficznej.

3. Depesze prywatne i to pilne i zwykłe depesze prywatne (§ 25).

Przy wysyłaniu mają państwowe depesze pierwszeństwo przed wszystkimi innymi, depesze służbowe przed wszystkimi depeszami prywatnymi, a pilne depesze prywatne przed zwykłymi depeszami prywatnymi.

§ 33. (Droga przesłania.) Depesze posyła się z reguły drogą normalną, to jest najtańszą, w ruchu będącą.

Jeżeli nadawca przepisał w pisemnym oryginalnie depeszy drogę, natenczas przesyła się drogą podaną, jeżeli nie jest przerwana albo przewód nie jest przeciążony.

Żądaniu nadawcy, by depeszę jego aż do urzędu przezeń podanego telegrafem, a stamtąd do miejsca przeznaczenia pocztą posłać, należy o ile możliwości zadość uczynić.

Jeżeli w czasie przesłania są linie przerwane, ostatni urząd, po za którym linia jest przerwana, posyła dalej drogą telegraficzną dalszą, uboczną lub w braku i tej. gońcami, względnie pocztą (o ile możliwości, jako rekomendowany list).

§ 34. (Przesyłanie depesz zapomocą semaforów.) Pod semaforycznymi depeszami rozumie się takie depesze, które się wymienia z okrętami zapomocą semaforów (telegrafy morskie). Depesze przez austriackie stacje semaforyczne wyprawiane, muszą być ułożone albo w języku włoskim lub też znakami ogólnego kodeksu handlowego. Te znaki są: B, C, D, F, G, H, I, K, L, M, N, P, Q, R, S, T, V, W. Używając ich przy szyfrowaniu, nie można więcej, jak cztery litery razem grupować.

Każda depesza semaforyczna, oddawana przez okręt, znajdujący się na morzu, musi mieć na początku urzędowy dopisek „semaphorisch“ lub „sémaphorique“.

Jeżeli depesza przeznaczoną jest dla okrętu, znajdującego się na morzu, natenczas musi adres, oprócz zwyczajnych danych zawierać także nazwę lub urzędowy numer okrętu przeznaczenia i podanie jego narodowości. Nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy należy podać stacyi semaforycznej.

Przy państwowych semaforycznych depeszach, które wysyła okręt na morzu, zastępuje się pieczęć sygnałem odmiennym komendy. Nazwa okrętu musi być podana.

Należytość łączną przy depeszach, adresowanych do okrętów na morzu, ściągają się od nadawcy,

przeciwie przy depeszach, które okręty na morzu wysyłają, od adresata (§ 42). W ostatnim przypadku zawiera depesza na początku dopisek: „Einzuheben . . .“ albo „Percevoir . . .“.

Depesze, pochodzące od okrętu na morzu, przyjmuje się tylko wtedy, jeżeli w miejscu adresem urząd telegraficzne się znajduje. Posyła się je dalej na miejsce przeznaczenia w znakach powszechnego kodeksu handlowego, jeżeli sobie tego wysyłający okręt życzył. Jeżeli życzenie to nie zostało wyrażone, natenczas przełoży depesze naczelnik stacyi semaforycznej na mowę otwartą.

Nadawca depeszy przeznaczonej dla okrętu na morzu może oznaczyć liczbę dni, w ciągu których stacya semaforyczna ma trzymać depeszę w pogotowiu celem przesłania jej okrętowi; w tym przypadku ma wyraźnie podać liczbę dni czekania, w które dzień nadania wliczyć należy.

Gdyby okręt, dla którego depesza semaforyczna jest przeznaczoną, nie nadszedł w przeciągu czasu przez nadawcę podanego lub jeżeli o tem wzmianki nie było do 29. dnia rano, od dnia nadejścia depeszy do stacyi semaforycznej, doniesie o tem stacya semaforyczna nadawcy w drodze uwiadomienia służbowego. Nadawca może następnie w drodze opłaconego awiza służbowego telegraficznego, względnie pocztowego, adresowanego do stacyi semaforycznej, żądać, by stacya ta depeszę jego w czasie dalszego 30dniowego terminu trzymała w pogotowiu do przesłania i t. d.; jeżeli żądanie takie nie zostało postawione, traktuje się depeszę jako niedoręczalną.

§ 35. (Dalsze wyprawianie z odbiorczego urzędu telegraficznego pocztą.) Depesze do miejscowości poza obrębem sieci telegraficznej wyprawia się z odbiorczego urzędu telegraficznego pocztą, jeżeli

- a) tego nadawca lub adresat wyraźnie żądał; odbiorczy urząd telegraficzny może jednak, także depeszę opatrzoną dopiskiem „Post“ wyprawić umyślnym posłańcem, jeżeli adresat zwrócił się do urzędu z pisemną prośbą, by mu dla niego nadeszłe depesze bez wyjątku przez umyślnego posłańca dostawiano;
- b) jeżeli odbiorczy urząd telegraficzny nie ma do rozporządzenia żadnego szybszego środka komunikacyjnego.

Nadto odbiorczy urząd telegraficzny uprawniony jest do posługiwania się pocztą, celem dalszego wyprawienia depeszy:

- a) jeżeli w depeszy środek komunikacyjny, którym się ma wyprawić, nie jest podany;
- b) jeżeli podany środek różni się od służbowo zarządzanego;
- c) jeżeli dalsze wyprawienie ma nastąpić przez posłańca, płatnego przez adresata, a ten się raz dawniej wzbraniał zapłacić za drogę posłańcowi wyrównać.

§ 36. (Odbiorca.) Depesze wydaje się adresatowi, względnie pełnoletnim członkom jego rodziny, służbie jego, komornikom lub właścicielom mieszkania, ewentualnie portyerowi hotelu lub domu, w którym adresat mieszka, o ile on w pisemnym uwiadomieniu do urzędu telegraficznego odbiorczego nie wskazał osobnego zastępcy lub wysyłający nie żądał wyraźnie doręczenia do rąk adresata.

Co do doręczania depesz osobom, znajdującym się w śledztwie karno-sądowym lub w konkursie, obowiązują postanowienia § 5.

§ 37. Doręczenie przez posłańca.) Depesze prywatne, które mają być doręczone w mieszkaniu adresata za potwierdzeniem odbioru na odnośnych receptach odbiorczych i za uiszczeniem ewentualnie na depeszach ciążących należytości, doręcza z reguły posłaniec telegraficzny (roznosiciel depesz).

W razie oddania depeszy przez posłańca (roznosiela) nie adresatowi, lecz innej, po myśli § 36 do odebrania uprawnionej osobie, ma ta ostatnia w receptach odbiorczych do własnego podpisu dodać słowo „za“ i nazwisko adresata.

Odbiorca ma na receptach odbiorczych podać miejsce i czas (dzień, godzinę i minutę) doręczenia depeszy, a ewentualnie potwierdzić otrzymanie, wraz z depeszą doręzonego przekazu na odpowiedź; jeżeli odbiorca mimo wezwania dat tych nie umieścił ma to roznosiciel depesz uczynić.

Gdyby drzwi do mieszkania adresata nie otworzono lub roznosiciel nikogo nie znalazł, toby był uprawniony i chciał przyjąć depeszę dla adresata, natenczas zostawi we wskazanym mieszkaniu awizo, a depeszę odnieść napowrót do urzędu, w celu wydania jej na późniejsze żądanie adresatowi lub jego pełnomocnikowi. Gdyby w przeciągu 24 godzin od czasu pierwszej próby doręczenia żądanie takie nie zostało postawione, a druga następnie przedsięwzięta próba doręczenia okazała się bezskuteczną, natenczas należy uważać depeszę jako niedoręczalną.

Jeżeli depesza adresowana jest „telegraph-lagernd“ albo „télégraphe restant“, wydaje się ją wtedy przy okienku w urzędzie telegraficznym

tylko adresatowi lub jego pełnomocnikowi zastępcy.

Depesze, które są adresowane „postlagernd“ albo „poste restante“ lub mają być przez pocztę doręczone, podlegają pod względem doręczenia i terminów przechowania tym samym przepisom, co pošylki pocztowe.

Wszystkie depesze — z wyjątkiem semaforycznych, wystosowanych do okrętów i adresowanych „poste restante“ — które nie mogą być doręczone adresatom w przeciągu sześciu tygodni od dnia nadejścia do urzędu telegraficznego oddawczego, będą po upływie tego terminu niszczone.

§ 38. (Komunikowanie depesz przez telefon.) Depesze dla adresatów, posiadających telefoniczne połączenie z urzędem oddawczym (uczestników telefonu), można na żądanie także telefonicznie podać im do wiadomości.

Urzędowe pisemne wygotowania depesz, telefonicznie podanych uczestnikowi do wiadomości, przesyła się mu albo w wolnych od opłaty listach służbowych zwyczajną drogą pocztową lub też (na ogólne, przez uczestnika z góry w urzędzie oddawczym złożone pisemne oświadczenie) deponuje poste restante, względnie télégraphe restant albo też składa się w półce listowej, jeżeli uczestnik ma taką.

Poprzednio wspomniane oświadczenie uczestnika winno być tej treści, że życzy sobie, by wszystkie dla niego w centralnym urzędzie nadeszłe depesze były mu telefonicznie do wiadomości podane i zarazem ma dokładnie oznaczyć, w jaki z wyżej podanych sposobów wygotowania telegraficzne mają mu być doręczone; takiemu żądaniu postanowionemu w pojedynczym tylko przypadku uczyni się zadość tylko wyjątkowo, w razie uwzględnienia godnym.

Za zarejestrowanie osobnego zarządzenia pod względem doręczenia ściąga się należytość roczną.

Depeszę, podaną do wiadomości uczestnikowi przez telefon, uważa się nawet bez przysłania urzędowego wygotowania jako przepisowo doręczoną.

Gdyby z jakiegoś powodu nie można było niezwłocznie telefonicznie podać do wiadomości depeszy, natenczas należy doręczyć depeszę adresatowi po myśli zresztą obowiązujących postanowień.

§ 39. (Sprostowania.) Tak nadawca jak i adresat może wysłać, względnie otrzymać depeszę celem sprostowania kazać powtórzyć, czy to przez urząd przeznaczenia, czy też urząd nadawczy.

lub też przez stację przejściową i to w całości lub częściowo. Za to złożyć należy:

1. Należytość za depeszę, w której żądanie jest wyrażone.

2. Należytość za odpowiedź telegraficzną:

- a) jeżeli powtórzenia żąda adresat;
- b) jeżeli nadawca sprostowania żąda i wyraźnie telegraficznej odpowiedzi się domaga.

Należytości za uwiadomienia służbowe dotyczące się sprostowania zwraca się w całości lub częściowo, jeżeli awiza te spowodowane zostały przez omyłki zaszłe w służbie telegraficznej.

Należytości za depesze, do których się awiza służbowe dotyczące sprostowania odnoszą, nie zwraca się bezwarunkowo.

Jeżeli słowa, których powtórzenia zażądano, są niewyraźnie napisane, winien urząd nadawczy do powtórzenia dodać uwagę: „Schreibweise zweifelhaft“ lub „Ecriture douteuse“. W tym przypadku nie się zwraca.

Sprostowanie lub powtórzenie już wysłanych depesz można spowodować także w drodze poczty za pośrednictwem urzędu nadawczego i odbioru; obowiązkiem tych jest, jeżeli odnośne żądanie przez pocztę postawione zostanie, wyprawić je listem rekomendowanym. Koszta pocztowe ma z góry złożyć strona prosząca o sprostowanie w urzędzie, w którym żądanie postawiła.

§ 40 (Posłanie za adresatem na jego żądanie.) Każdy może żądać, by mu depesze pod jego adresem w urzędzie telegraficznym nadeszłe posłano pod podanym, innym adresem.

Każda prośba o posłanie za adresatem wniesioną być musi pismennie i to za pośrednictwem uwiadomienia służbowego, za które się płaci, albo pocztą przez adresata samego, względnie przez jedną z osób uprawnionych do odbioru jego depesz.

Wniesienie takiej prośby zobowiązuje adresata do wyrównania należytości ewentualnie przez urząd przeznaczenia nie ściągających.

Jeżeli w miejscu przeznaczenia depeszy, nie mającej dopisku „Nachsenden“ albo = FS = podano wprawdzie urzędowi oddawczemu nowy adres, jednak nie dano zlecenia do telegraficznego posłania za adresatem, natenczas przesyła się adresatowi odpis depeszy przez pocztę, chyba że proszono o przechowanie depeszy. Telegraficzne przesłanie w tych przypadkach może być z ważnych powodów z urzędu zarządzone.

W kraju, w razie przesłania z urzędu nie ściąga się za to żadnych należytości.

IV. Należytości.

A. Ściąganie należytości.

§ 41. (Ściąganie należytości przy nadawaniu.) Należytości telegraficzne należy, pominąwszy wyjątki w § 42. naprowadzone, uiścić przy nadawaniu depeszy i to gotówką lub przez nalepienie znaczków pocztowych w kwocie taryfą wskazanej na stronie tekstu depeszy. Depesze, wrzucone do skrzynek pocztowych i do skrzynek dla korespondencyi pneumatycznej, jakoteż nadane w urzędach pocztowych w miejscowościach poza obrębem sieci telegraficznej, w składach pocztowych, przez listonoszów wiejskich lub posłańców telegraficznych muszą być znaczkami pocztowymi w wysokości taryfą wskazanej, opłacone.

Stronom, które prowadzą szczególnie ożywioną korespondencję telegraficzną, można pozwolić na przedłużenie terminu do obliczenia się z należytości na prośbę do Dyrekcji poczt i telegrafów wniesioną, za złożeniem odpowiedniego, pieniężnego depozytu. Depesze za późniejszym zachowaniem należytości nadawać można w tym urzędzie telegraficznym, w którym depozyt pieniężny złożono.

§ 42. (Uiszczenie należytości przy wydawaniu.) Następujące należytości ściąga się od adresata:

- a) taksę uzupełniającą depeszy posłanej na zlecenie strony za adresatem;
- b) całą taksę depeszy semaforycznej, pochodzącej z okrętu na morzu się znajdującego;
- c) taksę uzupełniającą za nienaturalne a przy pierwszym taksowaniu nie uwzględnione ściągnięcia lub przekręcania słów;
- d) kosztu za wysłanie depeszy poza linie telegraficzne, przez nadawcę nie pokryte. Wysokość zapłaty posłańca, którą ma adresat uiścić, wyczytać można w taryfie płat posłańca widzialnie umieszczonej w każdym urzędzie telegraficznym. Jeżeli posłaniec jednym chodem dwie lub więcej depesz jednemu i temu samemu adresatowi doręczy, płaci się tylko za jeden raz posłańcowi. Jeżeli za jednym chodem doręcza posłaniec depesze w jednym i tem samym miejscu różnym adresatom, należy za każde doręczenie zapłacić posłańcowi uiścić.

We wszystkich przypadkach, gdzie przy doręczeniu ma być należność ściągnięta, wydaje się depeszę adresatowi tylko za uiszczeniem winnej kwoty.

§ 43. (Taryfa telegraficzna.) Urzędowa taryfa telegraficzna zawiera bliższe postanowienia o należnościach w ruchu telegraficznym uiszczanych i ich wymiarze.

§ 44. (Obowiązek poręki nadawcy co do należności.) Jeżeli należności za przesłane depesze przez pomyłkę pobrano w mniejszej kwocie, aniżeli je adresat uiszczyć miał, względnie jeżeli z jakiegokolwiek powodu nie zostały ściągnięte, natenczas winien je nadawca wyrównać.

Mylnie, w za wysokiej kwocie gotówką pobrane należności zwraca się z urzędu nadawcy, jeżeli jest znany, uiszczono je zaś w znaczkach pocztowych tylko na osobną prośbę.

B. Zwrot należności.

§ 45. (Należności, przypadające do zwrotu.) Następujące należności zwraca się na żądanie tym, którzy je złożyli:

- a) pełną takse każdej depeszy, która z winy służby telegraficznej nie osiągnęła swego miejsca przeznaczenia;
- b) pełną takse każdej depeszy, którą wstrzymano w drodze z powodu przerwania linii i której unieważnienia wysyłający z tego powodu zażądał;
- c) pełną takse każdej depeszy, która z winy służby telegraficznej później doszła na miejsce swego przeznaczenia, niż gdyby pocztą była nadeszła, albo, jeżeli adresatowi doręczoną została po upływie:

1. 12 godzin, przy depeszy, wymienionej między miejscowościami dwóch sąsiednich lub liniami wprost połączonych krajów europejskich,

2. 24 godzin, przy depeszy wymienionej między dwoma miejscowościami niesąsiednich lub liniami wprost niepołączonych europejskich krajów (do których pod tym względem zalicza się także Algier, Tunis, kaukaską Rosję i azyatycką Turcję),

3. trzy razy po 24 godzin we wszystkich innych przypadkach.

Czasu, kiedy urzędy są zamknięte jak i czasu trwania przesłania posłańcem nie wlicza się do wyżej wspomnianych terminów.

Za depesze państwowe i pilne prywatne zwraca się takse z powodu przekroczenia terminu w powyżej sub 2 i 3 podanych przypadkach już przy przekroczeniu o połowę podanych terminów;

- d) pełną takse każdej, w tajnej mowie ułożonej depeszy z kolacyonowaniem lub każdej w otwartej mowie ułożonej depeszy, która z powodu omyłek przy przesłaniu zaszłych celu swego widocznie spełnić nie mogła, o ile omyłki nie zostały ewentualnie w drodze opłaconego awiza służbowego sprostowane;
- e) należność za osobną czynność, która spełnioną nie została;
- f) pełną takse za każde opłacone telegraficzne, czy pocztowe awizo służbowe, którego wysłanie spowodowane zostało przez omyłki zaszłe w służbie telegraficznej;
- g) pełną kwotę każdej, za odpowiedź z góry zapłaconej sumy, jeżeli adresat z przekazu żanego użytku nie zrobił względnie go nie przyjął i jeżeli przekaz zwrócony został przed upływem trzymiesięcznego terminu, licząc od dnia wygotowania;
- h) takse za telegraficzną wysyłkę niedokonaną, jeżeli wskutek przerwania telegraficznej drogi depesza przesłana została pocztą lub w inny sposób na miejsce przeznaczenia. Wydatki jednak poniesione w celu zastąpienia telegraficznego przesłania innym środkiem komunikacyjnym, potrąca się ze sumy zwracanej;
- i) takse za słowa przy przesłaniu wypuszczone, jeżeli przynajmniej 1 K wynosi i jeżeli omyłka nie została już w opłatnej drodze służbowej sprostowana;
- j) takse za zapłacone awiza służbowe, za pomocą których żąda się powtórzenia domniemanie błędnie oddanego jakiego miejsca, następnie także kwoty za odpowiedzi do tego się odnoszące, jeżeli powtórzenie nie jest jednobrzmiące z pierwszym podaniem. Jeżeli jednak na podstawie tego postępowania sprostowanego wykaże się dowodnie, że ze słów, których powtórzenia zażądano, w oryginalnej depeszy tylko kilka słów błędnie, inne zaś poprawnie oddano, natenczas nie zwraca się takse za te słowa w żądaniu sprostowania i odpowiedzi, które się odnoszą do słów już za pierwszym razem poprawnie oddanych;
- k) różnicę między wartością przekazu na odpowiedź a mniejszą takse od depeszy tym przekazem opłaconej, jeżeli różnica ta przynajmniej 1 K wynosi;

- l) taksę za każde słowo depeszy na zasadzie urzędowego zarządzenia od wysłania wykluczone;
- m) przy cofnięciu (unicważnieniu) depeszy wszelkie jako zwrotne w rachubę wchodzące taksy, względnie części taksy.

§ 46. (Termin reklamacyjny i postępowanie.) Każda reklamacja celem zwrotu taksy, musi być pod grozą utraty prawa wniesiona w czasie pięciomiesięcznym, licząc od dnia nadania depeszy.

Jako dowody dołączyć należy:

- a) pisemne poświadczenie urzędu przeznaczenia lub adresata, jeżeli depesza za późno doręczoną została lub wcale nie doszła na miejsce przeznaczenia;
- b) wygotowanie adresatowi doręczone, jeżeli chodzi o wypaczenie lub wypuszczenie.

Podania reklamacyjne wnosić należy w urzędzie nadawczym lub urzędzie odbioru, względnie w dyrekcji poczt i telegrafów, której urząd nadawczy lub urząd odbioru podlega.

C. Uwolnienia od należności.

§ 47. (Depesze wolne od opłaty.) Od należności telegraficznych wolne są:

- a) Depesze państwowe:

Depesze przez Jego c. i k. Apostolską Mość i członków Najwyższego domu cesarskiego lub z Najwyższego polecenia nadane, następnie telegraficzne korespondencye urzędów i organów należących do c. i k. Najwyższych urzędów nadwornych w ruchu wewnętrznym austriackim, jakoteż w ruchu z Węgrami i Bośnią-Hercegowiną (depesze państwowe, nadworne).

Wszystkie inne państwowe depesze podlegają należności.

- b) Depesze służbowe.

D. Zniżone należności.

§ 48. (Depesze z zapowiedziami meteorologicznymi.) Pobieranie depesz meteorologicznych (z zapowiedzią stanu pogody) wydawanych co-

dziennie przez c. k. Zakład centralny dla meteorologii i geodynamiki we Wiedniu i państwowy Urząd telegraficzny w Insbruku dopuszcza się za zniżoną należnością w drodze abonamentu, który każdy i to w każdym urzędzie telegraficznym państwowym i każdego dnia rozpocząć lub zaprzestać może tak jednak, by przynajmniej pierwszy i ostatni dzień tego samego miesiąca zawierał.

Depesze zapowiedzi stanu pogody przesyła się szyfrowane; abonenci sami sobie je odczytują i dostają w tym celu z urzędu potrzebny do tego klucz szyfrowy.

Depesze zapowiedzi stanu pogody muszą abonenci odbierać sami w urzędzie telegraficznym.

§ 43. (Depesze dziennikarskie i najmy przewodów.) Depesze w jawnej mowie ułożone, adresowane do przedsiębiorstw dziennikarskich i zawierające wiadomości, które są przeznaczone do ogłoszenia w dotyczących czasopismach, mogą być w obrocie wewnętrznym jak i z Węgrami przesyłane za złożeniem należności ryczałtowej. Taka korespondencya za ryczałtowej jest dopuszczalna tylko w godzinach nocnych i musi być oznajmioną w urzędzie nadawczym najpóźniej do 7 godziny wieczorem. Proszące przedsiębiorstwo dziennikarskie zawiadamia się w przeciągu dwóch godzin o dopuszczalności lub niedopuszczalności oznajmionej korespondencyi.

W depeszy dziennikarskiej, wyprawianej za należnością ryczałtową, nie wolno umieszczać większej liczby adresów.

Nadto można na osobną prośbę przedsiębiorstwom dziennikarskim w czasie godzin nocnych dać w najem do użytku niewykorzystane dostatecznie przewody telegraficzne.

Podania o pozwolenie na takie najmy przewodów wnosi się do c. k. Ministerstwa handlu, które w razie udzielenia pozwolenia ustali warunki korzystania z wynajętego przewodu telegraficznego i należność, która ma być za to uiszczoną.

Blizsze postanowienia o zniżkach należnościowych dla depesz prasowych zawiera taryfa.

Call wtr.

